

EGÉR, KUTYA, CSIRKE

A gyávaság ez, vagy a fejfájás,
hogy felriadok egy á lombeli
egérre? És a kezem kikapom
a takaró alól. Két féltekére

osztja a koponyám a görcs. Mind a
kettőben önsajnálát. És az is,
hogy megijedtem egy ismerős
kutyától. Bicsaklom át meg vissza

határainon. Csak a csirkére tudok
gondolni, akiből bontáskor
egészben, de még puhán

került elő egy tojás. Ne félj
a testedben bujkáló kalandoktól.
A halál is egy ezek közül.

Szakács Eszter

HOMOKOS LÁBADIG

Vegyél fel. Itt lenn a mély
alvó, cápaszürke kövekkel tele.
Szélben imbolyog
a pitypangok kerek, bűvársisakos feje.

Hanyatt fekvé nézem az
ég vonulását. Nem tudom, ki vagyok
Mint csecsemőt fűzfakosárban,
homokos lábadig hoztak az áramlatok.

VERITÉKEMMEL ITATTAM

Haragos, megnyúlt
nyakak végén levél-szemekkel tele
szélben sziszeg az
ágak sziámi kigyó-feje.

Gyűlölet tú-
csúcsára szúrva élő rovarként lebegek.
Istenem. Mint röntgenképen,
látom kirajzolódni a kezedet.

Világosodik.
Arcon szétkent vér a virradat.
Veritékemmél
itattam ma is nagy, fekete lovaiddat.

KOPONYA ÉGBOLTOM

Házak fekete,
romlott fogsora az esti égbe harap.
Dagadólápként
látom az útból kidomborodni az árnyékokat.

Száraz falakon
csorog végig a fény csiganyála.
Felnézek rád
hold-lencse összpontosított fókuszában álva.

Ne érints meg.
Nem próbálok többé ellent állni.
Koponya égboltom
átszúrták csillagaid elektródái.